Η ΣΤ' ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ

Φαντάζομαι ότι και οι έλαχιστοι έκεινοι, που, επηρεασμένοι από το άλγθινα πολύ και τόσο πρόσφατα γνωσμένο εξωτερικό του, βιάστηκαν ν' αμφισβήτησουν και γιά τήν καλλιτεχνική του αποξία και αντοχή, ύστερα από τήν εμφάνισή του εις τήν Ιδια Συμφωνική θα επείθησαν ότι ή γνώμη τους ήταν λανθασμένη και θα τήν ανεθεώρησαν. Γιατί, όπως μπορεί νά μάς χαρίση τόσο συγκινητικά όρασις και μέ τόση κυριολεκτικώς ξαφνική τελειότητα, σε μιά δεύτερη συνέχεια, το Κοντσέρτο του Μπαχ εις μι, το Άνταντε και Ρόντο του Μότσαρτ και στό τέλος τον συμφωνικό κόλλαζο, το κοντσέρτο του Μπράμς, δίνει — νομίζω τουλάχιστον — τήν πειστικώτερη απόδειξη πως όχι μόνο δέν έχασε τίποτα από τή ζωτικότητά του αλλά ότι εις το πείσμα κάθε είδους πόνου στέκει πάντα υπερήφανος και αμετάτοπος στη θέση, που ψηλώνει οι σπάνιοι μόνον!

Η σειρά του προγράμματος κάτω τή φορά ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και πλουσιότατη σε συμπεράσματα. Μουσική από τρεις αιώνας: Μπαχ, κλασική και ρομαντική. Όποιος κατορθώνει νά βγή έκφραση σε τρεις απολύτως διάφορες μεταξύ τους τεχνοτροπίες και μάλιστα κατά τρόπον, που πραγματικώς νά ζωντανεύη έμπρός μας το συνόλο κάθε εποχής, κάτω από τήν οποίαν κάθε έργο γράφτηκε, τότε είναι μόνο ένας ερμηνευτής του έργου του αλλά και ένας καλλιτέχνης, προικισμένος με άλγθινα ανασυνθετική ικανότητα, που με τήν πλαστική του ποιότητα μόρφωσε έφτιαξε και στό πιό ζωηρό σημείο μιάς γενικής τέχνης ανθρώπινης πραγματικότητος. Και ότι ο Χόλιτσερ συγκεντρώνει όλα αυτά τα ποιότητα προσόντα κατά τρόπον ιδανικό, φαντάζομαι, που αντελήφθησαν όλοι, όσοι τόν παρακολούθησαν.

Γιατί:

Είτε σκαλίζει με τις συνετές του βραχείες και τους χαλύβδινους ρυθμούς στό μεγαλειώδες ανοιχτήρι του πρώτου άλλέγκρο του Μπαχ και ύστερα στό ανάτεθτο μετατρέπεται άλλοτε, με τον εξαίσιόμελο ήχο του, στα πεφτέζια θλίψη της απόλυτης πνευματικότητος, για να παρουσιάση στα έκφαση, τα περιβή μετά τήν φυγή μιάς το όραμα μιάς Παναγίας του Γκρέκο;

Είτε επιβάλλει στήν αίθουσα γέρη αιθέρια χάδι του το γοητευτικώτερο ίσως από τα μέτρα, που έγραψε ο Μότσαρτ, με ένα ήχο μιάς σπάνιας, σχεδόν αδιάλυτης λεπτότητος και τρυφερότητος και γεμίζει σ' έναν το περιβάλλον με τις ειδεγγείες, τις θείες σκέψεις της φυσικής περιστύχτος, που ενεφύτευε σε κάθε έργο του ο μεγαλοφυής αυτός γοητευτής κάθε ανθρώπινου, ο ιδεώδης φυσολόγος με τα γέλαστα, παιδικά μάτια;

Είτε μάς αποκαλύπτει με μιά μόνο γιγάντια βραχεία, στή γεμάτη έντασι και δυναμικότητα, πλαστική χαρακτήνη μεγαλοσύνη, γραμμή μιάς δημιουργίας του Μπράμς. Όλες τις παθολογικές διαστάσεις, όλες τις φρίκες αλτηβολίας της ρομαντικής ψυχής και μιάς δείχνει πώς ανεβλύζουν όλοι, όσοι τόν παρακολούθησαν.

Γιατί:

Είτε σκαλίζει με τις συνετές του βραχείες και τους χαλύβδινους ρυθμούς στό μεγαλειώδες ανοιχτήρι του πρώτου άλλέγκρο του Μπαχ και ύστερα στό ανάτεθτο μετατρέπεται άλλοτε, με τον εξαίσιόμελο ήχο του, στα πεφτέζια θλίψη της απόλυτης πνευματικότητος, για να παρουσιάση στα έκφαση, τα περιβή μετά τήν φυγή μιάς το όραμα μιάς Παναγίας του Γκρέκο;

Είτε επιβάλλει στήν αίθουσα γέρη αιθέρια χάδι του το γοητευτικώτερο ίσως από τα μέτρα, που έγραψε ο Μότσαρτ, με ένα ήχο μιάς σπάνιας, σχεδόν αδιάλυτης λεπτότητος και τρυφερότητος και γεμίζει σ' έναν το περιβάλλον με τις ειδεγγείες, τις θείες σκέψεις της φυσικής περιστύχτος, που ενεφύτευε σε κάθε έργο του ο μεγαλοφυής αυτός γοητευτής κάθε ανθρώπινου, ο ιδεώδης φυσολόγος με τα γέλαστα, παιδικά μάτια;

Είτε μάς αποκαλύπτει με μιά μόνο γιγάντια βραχεία, στή γεμάτη έντασι και δυναμικότητα, πλαστική χαρακτήνη μεγαλοσύνη, γραμμή μιάς δημιουργίας του Μπράμς. Όλες τις παθολογικές διαστάσεις, όλες τις φρίκες αλτηβολίας της ρομαντικής ψυχής και μιάς δείχνει πώς ανεβλύζουν όλοι, όσοι τόν παρακολούθησαν.

Παντού και πάντα — αυτό θαύμα μιάς μέ επιβάλλεται και τό αισθανόμουν — βρίσκεται και μέ καθηγεί με τό άλαθητο ένστικτό του, στό αληθινό κέντρο κάθε προβλήματος. Πάντα τον βρίσκει κάτω τό σωστό μέτρο για τό κάθε τι ή βαθειά τον γνώση της ψυχής μιάς τό δρομο μιάς Παναγίας του Γκρέκο.

Και βέβαια δέν είναι εκπληκτικό, ότι άλλοκληρη ή ακροατική γεμάτη αίθουσα, που παρακολούθησε άλλοτε τήν εκτέλεσι, έσειετο κυριολεκτικώς επί πολύ από ενθουσιαστικές εκδηλώσεις μέ τις οποίες ήθελε νά δείξη στον καλλιτέχνη τήν ευγνωμοσύνη της.

Άλλα και ή ορχήστρα μιάς κάτω τή φορά, από τήν αρχή και άκρυπτον καθοδήγησι του Οίκονομίδη, συνέβαινε με άλληθινά επαθειγματική άκρίβεια, τέλεια προσαρμοσμένη μέ τον ήχο του βιολιού και δέν θέλει νά πάρη το μέρος που της αναλογεί από τήν μεγάλη επιτυχία.

Επίσης τής οφείλομεν θερμότατες ευχαριστίες για τήν γνωριμία μιάς με τήν έξοχη Σουίτα από το Βασιλέα Άρθουρ του Henry Purcell. Είναι έπτά σύντομα, άλλα θαυμάσια κομμάτια, που μαρτυρούν για τή μεγαλοφυία του μεγαλύτερου αύτου μεταξύ των Άγγλων συνθετών. Είναι έτσι απλούστατα γραμμένα στή φόρμα και τόσο πλούσια στό χρωματισμό όπως μάς τα προσέφερε ο Οίκονομίδης και ή ορχήστρα των έγχόρδων που τον παρακολούθησε με πραγματικήν άφοσίωσι στήν όραία του προσπάθεια.

ALEX THURNEYSSEN